

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2025. április 21.
(húsvéthétfő)

Szepesy László

A FELTÁMADOTT ÚR FELISMERÉSE

Énekek: 519,1, 516,1-3, 222,7, 352,1-3, 293

Lekció: Lukács 24,13-33a

Alapige: Lukács 24,16.25-26

„De az ő szemeik visszatartóztattak, hogy Őt meg ne ismerjék... És Ő monda nekik: óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívására, amiket a próféták szóltak! Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az Ő dicsőségébe?”

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk Téged, feltámadott Úr Jézus Krisztus, mert méltó vagy a mi tiszteletünkre, imádatunkra, hódolatunkra, arra, hogy Neked szánjuk oda életünket, és csak egyedül Téged szolgálunk, mert nemcsak minden bekövetkezett, amit megjövendöltél, nemcsak bebizonyítottad, hogy hatalmad van letenni az életedet, és ismét felvenni azt, hanem azért, mert mindenek felett győzelmet arattál. A sötétség minden ereje próbált elpusztítani Téged, és meggátolni abban, hogy megváltsd, megmentsd népedet a kárhozatból az örök életre, a bűnből a kegyelem állapotába, de nem sikerült nekik. Húsvét feltámadása győzelmesen hirdeti, hogy Te győztél. És méltó vagy ezért, Urunk, hogy mi is ilyen hatalmas, győztes Úrnak higgyünk és valljunk Téged. Magasztalunk azért, hogy nem csak a múltban voltál ilyen, hanem azóta is minden egyes nap, és a velünk való kapcsolatban is ezt élhetjük, tapasztalhatjuk meg.

Köszönjük, hogy a mi bűneink felett is győztes vagy. Köszönjük, hogy minket is új életre támasztasz fel, mikor magadhoz hívsz, és hitre szólítasz fel. Köszönjük, hogy győzelemre vezetsz bennünket. Nem büntelenségre még ebben

A FELTÁMADOTT ÚR FELISMERÉSE

---

az életben, de utunk célja és vége az a mennyei dicsőség, amelyet Te szereztél és Te készítettél el számunkra, és amelyet Te ígértél és adsz is majd nekünk. És ezért bátran vallhatjuk mi is az igével és az apostolokkal együtt, hogy Veled együtt mi is győztesek lehetünk. Magasztalunk azért, hogy mindezekre nemcsak emlékeztetsz bennünket, hanem Lelked által hitet is adsz ezekben. Az ünnepet is ezért szerezted, hogy csodálatosan visszaemlékezzünk mindarra, amit tettél, de hogy egyúttal meg is erősödjünk a még nagyobb odaszánásra a Te szolgálatodban, a Neked való életben.

Ezért kérjük, hogy bocsáss meg nekünk minden kicsinyhitűséget, minden hitetlenséget, azt, hogy e világ dolgai lekötnek bennünket, és nem az odafelvalókkal törődve nézzük családunkat, munkánkat vagy bármit, amit ránk bízol. Köszönjük, hogy mindazáltal nem hagysz bennünket bűneinkben, hanem azért haltál meg és támadtál fel, hogy mindebből a bűnös állapotból kiszabadíts.

Kérjük, hogy használd fel ezt a mai alkalmat is arra, hogy hirdesd a Te élő igédet, amely felkészít minket minden jóra, amelyben vezetni, járatni akarsz. Kérünk, hogy pont ezért nyisd ki szívünket, adj hitet, és kérünk, hogy dicsőítsd meg magad a mi szívünkben, életünkben.

Kegyelmedben bízva, szent Fiadra nézve kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Ha átgondoljuk a húsvéti eseményeket, ha elővesszük a Bibliát, és a húsvéti történeteket egyfolytában végig olvassuk, akkor egyfajta feszültséget fedezhetünk fel bennük. Mert egyrészt van egy csodálatos és világrengető esemény, amely rendkívülivé tette húsvét vasárnapjának reggelét. A názáreti Jézus legyőzte a halált, és nem is akárhogyan. Nem egy próféta, nem egy ember támasztotta Őt fel, hanem ahogyan azt előre megmondta, maga kelt életre, mivel Őbenne van az az erő, az a hatalom, amely életet ad, amely feltámasztja a halottat. Krisztus maga a feltámadás és az élet. Az Ő feltámadása páratlan volt abból a szempontból is, hogy korábban hozzá hasonló módon senki sem tért vissza a halálból. Amikor a Biblia Isten azon csodáiról számol be, mikor halottakat életre keltett, az mindig azt jelentette, hogy a szóban forgó személy visszakapta korábbi földi életét, és kapott még néhány évet, évtizedet ebben a világban, majd megöregedve meghalt ő is, mint minden ember. Krisztus feltámadása azonban nem ilyen volt. Földi teste eltűnt erről a világról, és egy új, mennyei testet öltött magára, amelyre már nem vonatkoznak azok a természeti törvények, amelyek között nekünk élnünk kell. Krisztus úgy támadt fel, hogy végleg legyőzte a halált, soha többé nem fog meghalni. Élni is nem ezen a földön él testileg, hanem már a mennyben. Húsvét hajnalán tehát a világtörténelmet megrengető csoda történt. Krisztus győzött mindenek felett. Legyőzte a halált, legyőzte ellenségeit, gyűlölőit, akik kereszthalálra adták, akik megfeszítették Őt, legyőzte a Sátánt, legyőzött minket, a bennünk lévő bűnt. Legyőzött mindent! Az ember – látva és elhíve ezt a győzelmet – legszívesebben világgá kürtölné ezt a hírt. Ezt kívánná az esemény súlya. Egy ilyen horderejű esemény ne maradjon titok-

ban! Nem győzünk ámulattal csodálkozni Isten bölcsességének, hatalmának nagyságán, és örülni annak az irántunk való kegyelemnek, szeretetnek, amit Krisztus feltámadása jelent nekünk. Egyrészt tehát ott van ez a hatalmas győzelem, végtelen hatalom és szeretet, amiről az egész világnak tudnia kellene.

Másrészt viszont a húsvéti eseményeket az ember túl visszafogottnak ítélni lehet, nem olyannak, amely méltó lenne ilyen hatalmas csodához. Ez alatt azt értem, hogy Isten húsvét napján bizonyos mértékben titkolózik. És ebben van húsvét napjának feszültsége. Egy mindent meghatározó esemény, amely – ahogyan ma mondanánk – nem kap elég sajtót, elég figyelmet, elég nyilvánosságot. Mire gondolok? Arra a sok kérdésre, amely felvetődik az emberben a húsvéti eseményeket olvasva. Krisztus feltámadását miért nem látta senki? Miért nem volt szemtanúja annak a pillanatnak, amikor a halott Krisztus életre kelt? Minden titokban történt a sír sötétjében. A feltámadás után Krisztus miért tűnt el? Hiszen nem maradt ott a sírban, nem várta meg az asszonyokat, hanem szemeik elől elrejtette magát. Élő Urunk miért nem jelent meg másoknak, a nagy nyilvánosságnak, mondjuk Jeruzsálem lakói előtt? Miért nem mutatta meg magát a templomban, vagy ellenségei előtt, vagy Poncius Pilátusnak és a római katonáknak? És hogy lehet, hogy amikor megjelenik Mária Magdalénának vagy az emmausi tanítványoknak, akkor azt úgy teszi, hogy elsőre nem ismerik Őt fel? És az apostoloknak – Péter kivételével – miért kellett egészen estig várniuk, hogy megjelenjen nekik az Úr? A Benne nem hívőknek pedig miért nem mutatta meg magát? Mert egyetlen hitetlennek sem mutatta meg magát. Miért nem tette ennyire egyértelművé, világossá, hogy bár megölték Őt, de le nem győzték, mert Ő él? Miért titkolózik Isten? Olyan ez a feszültség, Testvérek, mint amikor egy nagy sodrású, hatalmas folyóra gátat építenek, amelyen keresztül éppen csak hogy szivárog a víz. Az egyik oldalon a hatalmas víztömeg, és a másik oldalon csak néhány kis folyócska. Vagy mint mikor kint verőfényesen süt a nap, de a sötét szobába csak a leeresztett redőny kicsi résein át szűrődik be valami kis fényecske. Itt ez a hatalmas nagy csoda, Krisztus győzelme, feltámadása, és mintha mégsem kapna elég figyelmet, mintha Isten beszélne is róla, meg nem is, mintha titkolózna, de közben megmutatna belőle néhány részletet. Miért cselekszik így Isten?

Az emmausi tanítványok történetének is ez az egyik fő kérdése. Itt vannak ezek a reményvesztett, szomorú ábrázatú, csüggedt férfiak, akik vert hadként tartanak falujukba, Emmausba. Elvesztették Mesterüket, prófétájukat, reményességüket, azt hiszik, egyedül maradtak, de közben odamegy hozzájuk Jézus Krisztus, velük együtt megy hosszú ideig, de nem fed fel magát előttük. Miért? Miért nem kezdi Krisztus rögtön azzal, hogy megmutatja magát nekik, miért nem fed fel személyét előttük? Nem gyorsabb és egyszerűbb lett volna ez a számukra? Nem kíméletesebb lett volna szomorúságukra azonnali gyógyszert adni?

Kedves Testvérek! Higgyük el, hogy Isten bölcsessége mérhetetlenül nagyobb, mint a miénk. Erre a rengeteg kérdésre a válasz az, hogy mert Isten így akarta. Az Ő útjai nem a mi útjaink. Ami nekünk természetes dolog lenne, mint például a nagy nyilvánosság, az Neki nem mindig alkalmas eszköz, az nem

A FELTÁMADOTT ÚR FELISMERÉSE

---

mindig jó céljai eléréséhez. Neki másként, az Ő saját akarata és tervei szerint kell cselekednie, mert az a jó, az a hasznos számunkra, az válik javunkra. Nincs igazi feszültség a húsvéti eseményekben, nincs semmi késlekedés, hanem csak gondos isteni terv, amely bölcsen, lépésről lépésre, fokozatosan végzi el azt a munkáját, amely népe javára van. Ennek része a titkolózás; része az emberi hitetlenség, hogy nem hisznek a feltámadásban; része az, hogy Isten embereken keresztül üzen nekünk, mint tette azt az asszonyokon keresztül húsvét vasárnapjának reggelén; és része az is, hogy időnként úgy áll oda mellénk, és kísér minket életutunkon, hogy közben nem ismerjük fel Őt. Azt, hogy Isten hogyan fedti fel előttünk csodáit, és mutatja meg nekünk a feltámadt Krisztust, az Ő hatalmában és jogában áll eldönteni. Ha akarja – márpedig akarja –, akkor a szemünk elé állítja Krisztust, mégpedig annyira közel – bocsánat a kifejezésért –, hogy jelenléte majdhogynem kiszúrja a szemünket, mint ezeknek a tanítványoknak, és mi mégsem fogjuk meglátni Őt, amíg Ő nem akarja felfedni magát előttünk. Isten szokott ma is így cselekedni velünk? Igen! Ma is cselekszik így Isten. Úgy vélem, mindannyiunkkal előfordult már az, akik hitben járunk, hogy miközben egyedül, Istentől elhagyatottan éreztük magunkat, közben valójában Mesterünk végig ott volt mellettünk, csak mi nem ismertük fel Őt, mi nem láttuk meg Őt szemünkkel. Pont ezért nagyon fontos megértenünk ezt a bibliai történetet, hogy mit miért tesz Krisztus, és mi zajlik le a tanítványokban, és Krisztus mit tesz értük.

Szeretném tisztázni mindenekelőtt azt, hogy ezek a tanítványok, bár szomorúak, reményvesztettek és csüggedtek voltak, de attól még hívők voltak. Hitük nem volt tökéletes, nagyon mesze állt attól, de őszintén reménykedtek az Úr Krisztusban. Több dolog is tanúskodik emellett, én most csak kettőt szeretnék megemlíteni. Az egyik: amikor melléjük csapódik egy idegen (mert nem ismerték fel Krisztust), bátran beszélnek ennek az idegennek egy, a nép vezetői által halálra ítélt, a főpapok által átokkal sújtott emberről (mert a kereszthalál átkozott volt), és nemcsak beszélnek róla, hanem Őt saját reménységüknek és Megváltójuknak vallják meg. Erről, Testvérek, három nappal a nagypénteki események után nyíltan beszélni bátor hitvallást jelentett akkoriban. Az apostolok Jeruzsálemben a házba bezárkóztak. Próbálhatjuk elvenni az élet ennek, hogy már elmentek Jeruzsálemből, már otthon voltak, de Testvérek, ez akkor is egy hitvallás: elmondani, hogy kicsoda volt nekem Krisztus. A másik bizonyítékot pedig maga Urunk szolgáltatja, amikor megfeddi ezeket a tanítványokat, mert nem azt mondja nekik: ti hitetlenek. Higgyük el, ha nem lett volna bennük a hit legkisebb pislákoló lángja se, Krisztus megmondta volna nekik. De nem azt mondja, hogy nincs hitetek, hanem hogy a szívetek balgatag és rest a hívésre. Ne gondoljuk tehát, hogy lelkiállapotuk miatt hitetlenek voltak, mert nem azok voltak, csak csalódottak, céltévesztettek és útkeresők.

Bizonyos értelemben elvesztették a Mesterüket, és ez látszódtott meg rajtuk. Úgy vélem, minden hívő keresztül megy ezen az állapoton legalább egyszer az életében, amikor úgy érzi, hogy elveszítette Mesterét. Nem úgy, hogy meghalt, hanem úgy, hogy nincs vele, hogy nincs mellette. Ennek az állapotnak, Krisz-

tus-nélküliségnek pedig egyértelmű jelei vannak, és ezeket látjuk a történetben. Az egyik ilyen jel, amikor a hívő ember ilyen mélységbe jut, az, hogy szomorúság uralja el a szívét. Amikor Urunk csatlakozott a tanítványokhoz, szóvá tette, hogy arcukra kiül a bennük lévő nagy szomorúság. Ha végig gondoljuk, ez teljesen érthető. Úgy hitték, hogy végleg elveszítették azt, akiben reménykedtek, Mesterüket. Egy hívő számára nincs nagyobb veszteség ennél. Hogyne lenne miatta szomorú! Maga Krisztus is ezt mondta a Mt 9,15-ben: „*Vajon szomorkodhatik-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? de eljönnek a napok, amikor elvételük tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak*”. Az emmausi tanítványok böjtöltek, úgy hitték, elvételük tőlük a Vőlegény. Nincs ahhoz fogható böjt, mint amiről Salamon király is ír az Énekek énekében, mikor a menyasszony, aki már látta a Vőlegény szépségét, megízlelte a bornál is édesebb szeretetét, ez a menyasszony nem találja Őt, és nélkülöznie kell az Ő jelenlétét. Nyugtalanágában felkel – mondja Salamon –, bejárja a várost, keresve Őt, mert egy nagy úr van a szívében. Valahogy így voltak ezek az emmausi tanítványok Krisztus nélkül. Korábban érezték, tapasztalták az Úr kegyelmét, szeretetét, bölcsességét, hatalmát, és most mindezt elveszítették, nem találták Mesterüket. Hogyne lettek volna szomorúak!

Az elvesztés azonban nem a legjobb szó erre a lelkiállapokra, ami őket jellemezte. Miért? Mert az elvesztés azt jelenti, hogy valami nincs meg, az ember már végleg elengedte azt a kezével meg a szívével. A dolog eltűnt. Ezeknek a tanítványoknak a szívére pont, hogy nem ez volt a jellemző. Nem bírták elengedni Megváltójukat. Látták, ahogyan elfogják, megkínózzák, megfeszítik és meghal, de valahogyan mégsem tudják elengedni Őt. És ez nemcsak egy egyszerű gyász, hanem a reménység elvesztése, a történetek értelmének keresése. Szívük minden szörnyű esemény ellenére is ragaszkodott ahhoz, hogy Krisztustól várták, hogy megváltsa, megmentse őket. Nem bírták magukban összeegyeztetni mindazt, ami történt. Azt, hogy Isten milyen hatalmas csodákat tett Krisztus által, azt, hogy olyan hatalommal tanított, mint senki más, tehát egyértelműen az Úr volt ezzel a férfival, és most Isten mégis kiszolgáltatta Őt ellenségeinek. A tanítványokban nem áll össze a kép, hogy hogyan lehetséges, hogy Isten ilyen hatalmasan Krisztussal van egész élete során, most pedig egy nap alatt szinte teljesen elhagyja Őt. Hogy lehet ez? Isten viselkedésének ez a hirtelen megváltozása értelmetlen volt számukra. Nem értették, miért engedte, hagyta ezt az Úr. Miért nem értették? Mert hitük – ahogyan Krisztus maga fogalmaz – balgatag volt, mert nem ismerték a Krisztusról szóló igéket.

Ez a következő jele annak, ha baj van a Krisztussal való kapcsolatunkkal. Az egyik a túlzott szomorúság, a másik ez, hogy nem ismerjük eléggé Krisztust az igén keresztül, egy szóval: a tudatlanság. Ez annyit jelent, hogy keveset ismerünk az igéből. Miért nevezi őket Krisztus tudatlannak? Azért, mert az valódi ostobaság, hogy az ember mellőzi a gondolkozást és a megfontoltságot. Nem gondolja át az igét. Nem gondolkodni ostobaság. Ez a legegyszerűbb definíciója. A szomorúságnak engedni, amikor egy kis gondolkodással az megelőzhető lenne, ostobaság, nemde, Testvérek? Ha ez a két tanítvány leült volna, és azt

A FELTÁMADOTT ÚR FELISMERÉSE

---

mondta volna: Ézsaiás próféta azt írja a könyvében, az 53,7-ben a Messiásról, hogy úgy fogják Őt vezetni, mint juhot a vágóhídra, és ez így történt meg a mi Mesterünkkel is, akkor ők is megerősödhetnek volna abban a hitükben, hogy Jézus a Messiás. Ha meggondolták volna a Dán 9,26-ot, ami szerint „*kiirtatik a Messiás*”, akkor könnyebben fogadták volna Krisztus halálát. Ha úgy átgondolták volna Dávid király szavait a 16. zsoltárból, mint később pünkösdkor Péter apostol tette a prédikációjában, akkor megértették volna, hogy az Úr nem hagyja a Messiást a halálban, hanem feltámasztja Őt. Lehet, hogy most többen azt mondanák nekem: könnyű nekünk utólag okosnak lennünk. Mi már tudjuk, hogy ezek az igék Krisztusra vonatkoznak. Nekik ugyan honnan kellett volna tudniuk? Onnan, hogy Krisztus hirdette nekik ezeket. Vajon nem Ő beszélt nekik korábban Jónás próféta jeléről? Arról, hogy ahogyan a próféta három napot volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is három napot a föld gyomrában (Mt 12,40)? Ezt így mondta Krisztus. Ennél világosabban nem lehetett volna fogalmazni! Azután tanítványainak háromszor is nyíltan kijelentette, hogy Jeruzsálemben meg fog halni, de harmadnap fel fog támadni. Azután beszélt arról, amiről nagypénteken hallottunk, hogy fel kell majd emeltetnie, mint a rézkígyónak. Vagy szó esett arról, hogy Ő Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit. Ez a bárány – minden zsidó számára világos volt – áldozati bárány volt, azaz levágásra, megölésre szánt.

Miért feddené meg Krisztus ezeknek a tanítványoknak a tudatlanságát, ha mindezeket nem ismertette volna velük, ha mindezt már nem tanította volna nekik korábban? Lehet, hogy volt új azokban a dolgokban, amit ott az Emmaus felé vezető úton magyarázott nekik az Ószövetségből, de korábban már számtalan más dolgot is tanított nekik ezzel kapcsolatban, hogy mi fog történni a Messiással. Tanított, csak éppen ők nem tanultak eleget. Testvérek, az, hogy valami baj van a Krisztussal való kapcsolatunkkal, abban is megmutatkozik, hogy nem figyelünk Őrá, hogy a szava nincs jelen az életünkben olyan mértékben, mint kellene, nem tanuljuk az igéjét, nem gyarapodik bibliaismeretünk, és ebből kifolyólag nem értjük meg, hogy mit miért tesz az Úr. Ebben a történetben erre világosan rámutat Krisztus. Ha ismertétek volna az igét, ha nem lettetek volna lusták és tudatlanok, akkor hittetek volna a prófétáknak, és nem lepődtetek volna meg, hogy mi történik a Messiással. Ha Ő velünk van, akkor természetes vágyat érzünk arra, hogy beszéljünk Vele, figyeljünk arra, amit mond, hogy megismerjük az Ő személyét még jobban, és azt, hogy Isten hogyan szokott cselekedni az Övéivel. Szívünk ostobasága okozza – mondja Krisztus –, hogy nem figyelünk Őrá, nem ismerjük meg Őt egyre jobban, ezért nem értjük, hogy Isten mit miért tesz. Krisztus erre hívta fel a tanítványok figyelmét: az igéből világosan kiderül, hogy a Messiásnak szenvednie kellett, és ezen keresztül bemennie az Ő dicsőségébe. Félreértés ne essék: ezzel nem azt akarom mondani, hogy a hívő ember mindent meg fog érteni az életben, amit Isten vele cselekszik. Dehogyan. A töredékét talán, kegyelemből. Ezt a Biblia maga sem állítja, hogy a hívő mindig mindent ért. Nem is ez a dolgunk. De nagyon sok szomorúságunk, csüggedésünk abból fakad, hogy nem tanulunk Isten igé-

jéből, és ezért nem ismerjük meg egyre jobban Urunkat, és nem értjük, mit miért tesz, pedig Ő előre elmagyarázza azt nekünk, ha odafigyelünk.

Láttuk tehát a tanítványok szomorúságát, balgatagságát, és Krisztus még egy dologra rámutat, mégpedig hitük restségére. Az eredeti görög szöveg szerint lassúak vagyunk elhinni mindazt, amit az igében találunk. És ha őszintén önvizsgálatot tartunk, ez nem így van, Testvérek? Nem vagyunk-e gyakran bűnösök abban, hogy amikor valamit hitből nemcsak elfogadni, hanem tenni is kellene, olyan nehezen mozdulnak a kezeink, mintha nehéz vasgolyók húznák le azokat? Egy dolog azt mondani, hogy „hiszek a Bibliában”, de egészen más dolog e hit alapján cselekedni és élni! Sajnos azt kell mondanunk, hogy több a látszathitünk, mint a valódi hitünk. Valljuk, hogy a Biblia igaz, és minden ígéret igaz benne, és én tudom és hiszem, hogy így van, és mégis, amikor próbatételre kerül a sor, mennyire elpárolog a hitem! Ezt tapasztalják meg az emmausi tanítványok is. Milyen szomorúan bizonyítja a remegő, sok mindentől féltő szívünk, hogy lassúak vagyunk a hívésben! Krisztus amiatt feddi meg ezeket a férfiakat szeretettel, mert nem hittek a prófétáknak, lassúak voltak az Ószövetség igéinek elhívésében. Krisztus jelenléte nélkül lassúak vagyunk, az ige nincs ránk olyan hatással, amilyennek lennie kellene, nem mozdulunk, nem tesszük, nem tűrjük, nem viseljük, amit kellene.

Kicsit olyan ez, mint egy szülő jelenléte a gyermekei között. Képzeljük el a következő jelenetet: a gyerekeink, unokáink játszanak a gyerekszobában, és az egyikük hozza az üzenetet anyától: el kell pakolni. Anya nincs ott a szobában, ezért lehet, hogy a szavak nem érik el a kellő hatást. Még folytatják a játékot, ráérünk még mi az elpakolással! Lassúak a cselekvésre meg a hitre. Ha viszont megjelenik édesanya, és személyesen mondja nekik, akkor szavainak más hatása lesz. Ugyanígy vagyunk gyakran Istennel. Gyenge hitünk Isten szavát az Ő igazi jelenléte nélkül nem veszi kellő megfontolással, nem mozdulunk az Ő parancsára, mert azt hisszük, hogy Ő nincs jelen. Amikor azonban érezzük, hogy a szó magától az Úrtól jött, és személyesen hozzám szólt, akkor mozdul a szívünk, a hitünk, és cselekszünk.

Látjuk tehát, hogy Krisztus nélkül sokszor csak pislákol a hitünk? Mint az a lámpa, amelynek gond van a vezetékével, és az áram nem áramlik az égőbe úgy, ahogyan kellene, ezért az égő izzója csak halványan, időnként fel-felvillan, pislog, és nem fényesen világít, ahogyan kellene. Ilyenek vagyunk Krisztus nélkül: szomorúak, járatlanok Isten igéjében, lassúak a hívésben és cselekvésben. Még egy utolsó dologra mutat rá az ige: ezeknek a tanítványoknak nem Krisztus látására volt szükségük, hanem hitük megerősödésére.

Eddig beszéltem arról, hogy milyen állapotba kerültek, most nézzük meg, hogy Krisztus hogyan hozza ki őket ebből az állapotból. Nem fogok új dolgokat mondani, de az ige igazságait emlegetni nekünk megerősítő és bátorító.

Először is csodálatos az, hogy Krisztus hozzájuk ment, és a tanítványokkal együtt ment az úton. Legyünk meggyőződve afelől, Testvérek, hogy még ha nem is látjuk Krisztust, Ő akkor is ott van velünk, mert Ő hűséges hozzánk, és soha nem hagy el bennünket. Csak mi érezhetjük, gondolhatjuk így, de az Úr

A FELTÁMADOTT ÚR FELISMERÉSE

---

sosem tesz ilyet. Sosem hagy el bennünket. Nem hagyta el Noét az özönvízben, nem hagyta el Ádámot, Évát a bűneset után, nem hagyta el Dávidot az üldöztetése közepette, nem hagyta el Jeremiást a tömlöcben, nem hagyta el Józsefet gyűlölködések és mélységek megjárása közben, mindvégig ott volt mellettük Isten. Ez mutatkozik meg ebben a csodálatos történetben, ahogyan két csalódott tanítvány után megy, és nem hagyja el őket, nem mond le róluk, hanem kiemeli őket abból a mélységből, amibe jutottak.

Azután Krisztus arra kérte a tanítványokat, hogy mondják el Neki, miről beszélnek, miért olyan szomorúak. Ezzel Krisztus nem egy olyan csevegést indított el, ami az időjárásról szól, hanem kifejezte, hogy őszintén érdekli Őt ennek a két férfinak az élete és szomorúsága. Közösséget keres és vállal velük, őszinte érdeklődést fejez ki irántuk, nem pusztán rideg udvariaskodásból kérdezi, hogy ugyan mi bánt titeket. Ez pedig nagyon fontos dolog a megkeseredett hívó számára. A közösség egy másik testvérrel, akár egy idegennel, de elsősorban közösség Istennel. Akár úgy érezzük, hogy erős hitünk van, akár úgy, hogy nem, beszéljünk gyakran egymással róla. Ne szégyelljük azt, mikor hitünkben éppen megingunk. Isten azt mondja a Bibliában, hogy azzal, ha két testvér beszél, akkor az erősebb hitű segítheti a gyengébbet. Ha ketten együtt járnak a hit útját, ha az egyik megbotlik, és a másik nem, akkor támogatni tudja a barátját és testvérét. De még ha mindketten el is esnek, mégis lesz valami jó eredménye annak, hogy kölcsönösen együtt éreznek a másikkal. Az egyik azt mondja: „elvesztettem a Mesteremet”, és a másik azt válaszolja: „én is elvesztettem a Mesteremet”, akkor máris mindketten tudják, hogy nem ők az egyetlenek, akik ilyen helyzetben vannak, és ez némi segítséget jelent már a szomorú szívű embernek. Arra bátorít minket Urunk, hogy keressük a közösséget egymással, de beszélgetéseink legyenek olyanok, mint az ebben a fejezetben leírtak. Beszéljünk Krisztusról, beszéljünk arról, amit Róla tudunk, a Miatta érzett bánatunkról – ha van ilyen –, a Vele kapcsolatos mulasztásainkról, az Ellene elkövetett bűneinkről. Krisztus közösséget kezdeményez, mikor megszólítja, beszélgetésre ösztönzi ezeket a tanítványokat. De természetesen beszélhetünk Istennel is. Vegyünk példát a nagy beszélgetőről, imádkozóról, Dávid királyról, aki zsoltáraiban megosztotta velünk az Úrral való beszélgetéseit. Az egyik szó, ami eszembe jut ezekről a zsoltárokról, az az őszinteség. Nem takargatta felháborodását, aggodását, csalódottságát, mindent az Úr elé vitt, de Benne való hittel, és azzal a nyitottsággal, hogy meghallja az Úr válaszát. Törekedjünk arra a lelki mélységre, amely ezekben az énekekben megtalálható.

Azután Krisztus szelíden megfeddi, leleplezi ezeket a tanítványokat, rávilágít a hitükkel kapcsolatos problémájukra, ahogyan arról már korábban is beszéltem. Ebből pedig tanuljuk meg azt, hogy ha Krisztust nem látjuk, akkor általában a mi készülékünkben van a hiba, nem az Övében. Mert még ha Isten el is rejtőzne szemeink előtt, az Ő ígéretében, hogy velünk lesz minden nap a világ végezetéig, bízhatunk, és bátran támaszkodhatunk erre. Vegyük magunkra a feddéseit, és időnként vizsgáljuk meg magunkat, hogy nem mi váltunk-e balgatag és rest szívűvé Isten igéjének elhívására, és ezért nem látjuk meg Őt.

Ezt követően pedig figyeljünk Mesterünk szavára, mert a feddést az igemagyarázat követi. Krisztus tanítani kezdi az emmausi tanítványokat. És ezek a tanítványok, bár szemükben csak egy idegen volt ez a férfi, hagyták, hogy ez az idegen Isten igéjére tanítsa őket. Testvérek, vegyük mi is elő az igét, és tájékozódjunk azon. Szomorúságunkban legyen vigaszunk, félelmünkben bátorítónk, céltalanságunkban útmutatónk. Éljük az igével hittel, hiszen azért adta nekünk az Úr. És abban mindenekelőtt keressük Krisztust! Mert Krisztus itt az Ószövetséget Krisztus-központúan magyarázza. Látjuk, hogy az Ószövetség is Ő róla beszél, Őt akarjuk tehát mindenekelőtt megtalálni, a csendességeinkben az Ő személyét akarjuk felfedezni!

A legfontosabb pedig, amit Krisztus tesz, az, hogy a hit tüzeit szította ezeknek az embereknek a szívében. Maguk vallották ezt be, hogy ezt érezték, miközben hallgatták Uruk igemagyarázatát. Sose feledkezzünk el ezért imádkozni, hogy a mi szívében is szítsa fel az Úr a hit tüzeit. Legyünk gyorsak az Úr szavának elhívására. És látjuk, hogy miután ezek a tanítványok elhitték mindazt, amit az Úr hirdetett nekik, az Úr felszította ismét a tüzet a szívében, visszatért nemcsak a békességük, nyugalomuk, hanem az Úr megnyitotta a szemüket is, és meglátták a velük lévő Krisztust. Nem az a lényeg, Testvérek, hogy a kenyér megtörésében történt ez, hanem hogy ismét látták Őt, és visszatért ezáltal az igazi boldogságuk, eltűnt a szomorúság az arcukról. Mert – Krisztus maga is mondja – boldog az, aki nem lát, és mégis hisz. Ők hiába láttak szemükkel, mégsem hittek. Miután azonban az ige hirdettetett nekik, és hitük helyreállított, meglátták Krisztust az igében, ismét boldogok, reményteljesek és szolgálatkészek voltak. Rohantak azonnal vissza az éjszaka kellős közepén Jeruzsálembe megosztani az örömhírt, hogy Krisztus él! Hol van ez a mi boldogságunk? Ha megvan, akkor hirdetjük mi is a feltámadt, élő Urat? Rohanunk megragadni az alkalmat, az időt, hogy megosszuk másokkal?

Isten szuverén Úr abban is, hogy hogyan mutatja meg nekünk feltámadt Fiát. Lehet, hogy nem hangosan, nem nagy nyilvánosság előtt, ahogy azt mi elképzeljük vagy szeretnénk, lehet, hogy titkolózva, csendben, egy személyes beszélgetésben, egy séta közben, az Ő igéjén keresztül, de felfedi magát előttünk. Lehet, hogy közülünk is néhányan éppen így élünk: nem látjuk Krisztust, miközben végig ott van velünk reménytelenségünkben, csalódottságunkban, szomorúságunkban. Kérjük Őt, hogy mutassa meg magát élő, feltámadt Úrnak úgy, ahogyan az emmausi tanítványoknak is. Ha pedig hit által – megadta azt a kegyelmet, hogy – látjuk Őt, akkor legyünk mi is szorgalmas hírvivői, bizonyosságtevői, tanúi annak, hogy Ő él, mint ezek a tanítványok, hogy mások is igazi örömet, reménységet és békét találjanak a Vele való személyes kapcsolatban és hitben. Isten adja ezt nekünk!

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, kikutathatatlanok a Te útjaid számunkra, hisz a Te bölcsességed, hatalmad és minden Te akaratod nagyobbak, mintsem hogy megérthetnénk. És mégis köszönjük azt a kegyelmet, hogy kijelentetted ma-

A FELTÁMADOTT ÚR FELISMERÉSE

---

gadat a szent igében nekünk, és minden, ami szükséges, ami javunkra van, ami üdvösségünkre van, ami hitünk megtartatásához kell, azt Te igédben nyilvánvalóvá tetted, hogy ne legyen elrejtve előlünk. Mert bár „*a titkok az Úréi*”, de a kijelentett dolgok a mieink.

Köszönjük Neked, hogy húsvét hajnalán és napján is csodálatos módon jó Pásztorként utána mentél tanítványaidnak, akik hitükben restek és tudatlanok voltak, de mégis a Tied. És Számodra fontos volt, hogy több órát tölts el egy ilyen csodálatos napon velük, hogy külön órájuk szánd az idődet, figyelmedet, hogy megértsék a végén: Te győztél, Te több vagy, mint akinek hittek, és a Te általad hozott váltság több, mint amit az ember elképzelt. Köszönjük Neked, hogy ma is ugyanez az Úr vagy, ma is meg akarod nekünk mutatni magadat élő Úrként nem a fizikai szemünknek, de csodálatos módon ugyanúgy, mint tanítványaidnak az igén keresztül, hit által, Lelked munkája révén. Köszönjük, ha már láthatunk, és Veled élhetjük mindennapjainkat. Köszönjük, hogy ha ott vagy minden úton velünk: otthonunkban, házasságunkban, gyermekeinkkel való kapcsolatainkban, vagy éppen egyedüllétünkben, munkahelyünkön, feladataink közepette, csalódásainkban, sikereinkben, örömeinkben és bukásainkban, engedelmisségünkben és engedetlenségünkben. Köszönjük, hogy Te hű Úr vagy, és sosem hagysz el bennünket.

Kérünk, erősítsd meg bennünk ezt a hitet, és ezáltal is hadd valljunk Téged élő, jelen lévő, feltámadt Úrnak, akinek nincs akadály az életében, nincs olyan, minket megkörnyékező bűn, ami meggátolna abban, hogy az Atyához vezess bennünket. Pont ezért a Te szabadításodban mindig reménykedhetünk, mert Te mindent legyőztél. Kérünk, hogy hadd töltsük így a mindennapjainkat, ebben az egyszerű hitben, hogy velünk maradsz minden napon a világ végezetéig.

És segíts mindazt, amit megmutattál, megélnünk, keresnünk a lelki közösséget testvérekkel, Rólad és hitünkről szóló őszinte beszélgetéseket, nem szégyellve akár hitbeli kiskorúságunkat vagy bukásunkat, hanem bátran beszélve, hátha éppen egymás hite által akarsz minket megerősíteni. És kérünk, segíts, hogy a Te feddéseidre is hadd hallgassunk. Szükségünk van rá, hiszen mint édesapa szeretsz bennünket gyermekeidként, és egy édesapa megfeddi gyermekét, mert szereti. Segíts a Te hirdetett igédre is figyelni, és amikor úgy hirdeted, hogy szívünkben a hit tüze éledezik, hadd dicsérjünk Téged ne csak szavakkal és érzésekkel, hanem szolgálattal, odaszánt étellel, hódolattal, felebaráti szeretettel.

Így kérünk, hogy vezess és nevelj továbbra is bennünket a hitben. Áldd meg ünneplésünket, családi találkozásainkat, és köszönjük, hogy nemcsak egy ünnepi hit ez, hanem a mindennapok hite. Kérünk, hogy hadd mutatkozzon meg a mi hitünkön keresztül mások számára, hogy Te élő Úr vagy. Úgy fényljk a mi világosságunk, hogy azt látva körülöttünk az emberek, dicsőítsék a mi menynevei Atyánkat. Ebben kérünk, erősíts meg.

Betegágyon fekvő testvéreinket is hordozd, erősítsd hitükben, gyászolóinkat a feltámadás reménységével és Krisztus személyével vigasztald.

A FELTÁMADOTT ÚR FELISMERÉSE

És minden dolgunkban kérünk, ami hazánkban, Európa- és világszerte folyik, hadd tekintsünk Rád. Teneked „*adatott minden hatalom mennyen és földön*”, köszönjük, Urunk, hogy mi Benned bízhatunk.

Őrizz meg minket, emelj fel, és vezess minket, hadd kövessünk Téged kegyelmedből, Krisztusért!

Ámen.

293 szöveg: Szentgyörgyi Kemény J., Debrecen, 1806
dallam: L. Bourgeois, Strasbourg, 1545 (23. zsoltár)

1. U - ram, bo-csásd el né - pe - det bé - ké - vel,
Üd - vö - zí - té - sed kí - vánt ö - rö - mé - vel,
Mert meg - ta - lál - tuk, a - mit lel - künk ked - vel,
Meg - ra - gad - juk hit - tel, nem bo - csát - juk el;
Már ő mi - énk, mi va - gyunk az ö - vé - i,
Vé - le egy tes - tek, ja - va ré - sze - se - i.

2. E gyarló testben Jézus él már, nem mi,
Hű szerelmétől nem szakaszt el semmi.
Ó, Jézus, gyenge hitünket neveljed,
Te magad lelkünk az égre emeljed,
Hogy így lelkünket az ég dicső vára
Fogja be, annak örökös javára.